

naar der kommer Embedsledighed ved disse Institutioner. Der er noget underlig naturstridigt i at have to Myndigheder ved Siden af hinanden, som skal kontrolere; man vil kunne risikere, at den ene Myndighed spilles ud mod den anden af en Mand, som ikke ønsker at rette sig efter det, som siges til ham. Det næste Punkt fastslaaer, at Direktøren jævnlig skal ud og se, hvorledes det hele staar til; det følgende Punkt, at han skal have en bestemmende Indflydelse paa Regnskaberne, naturligvis under Ministerens Overtilsyn, og endelig det følgende Punkt siger det, som er den historiske Begrundelse for, at Forslaget overhovedet er kommet frem: at han skal sørge for, at man paa hensigtsmæssig Maade udnytter Pladserne.

Ændringsforslag Nr. 5 tilsigter, i Forbindelse med Ændringsforslag Nr. 20, at skabe den Ordning, at det er Direktøren, som har den almindelige Ret til at afgøre Klager, der fremsættes. Han skal referere dem for Tilsynsraadet, dette skal have en Ret til at forlange sig særlig bestemte Klager forelagt med alle nærmere Oplysninger, og naturligvis skal Direktørens Afgørelse kunne indankes for Justitsministeren.

Jeg skal derefter gaa over til Ændringsforslag Nr. 10, hvor man ved at erstatte Ordet „sundhedsmæssig“ med Ordet „hygiejnisk“ og lade Ordene om Omsorg for Patienterne o. s. v. udgaa har stræbt at gøre det klart, at det er Direktøren, der skal have den virkelige Overledelse i alle disse Forhold, og at Sundhedsstyrelsen kun har med alle disse Institutioner at gøre paa det rent hygiejniske Omraade. Derved faar man en klar Afgrænsning mellem de to Myndigheders Embedsomsraade, og det er jo en gammel Erfaring, at er der noget, som skaber Vanskeligheder, som bevirker Forhaling og Spild af Kræfter, er det dette, at man ikke har trukket Grænserne mellem Myndighederne klart op. Det er en Hovedanke mod dette Lovforslag, som det foreligger og som det naturligvis vil blive gennemført, at det mangler Klarhed.

Man har ikke fra Flertallets Side ønsket paa nogen Maade at gaa nærmere ind paa en Drøftelse af disse Ændringsforslag. Der fremkom fra Flertallets Side nogle enkelte Bemærkninger i Udvalget; dem har jeg rettet mig efter, og jeg har faaet mit Partis Tilslutning dertil. Der er altsaa fra vor Side, saaledes som jeg lovede, da jeg sidst talte om denne Sag, vist Redebonhed til en Realitetsbehandling, til at

optage en Forhandling om dette Spørgsmaal med det for Øje at naa det bedst mulige Resultat, at skabe den bedst mulige Ordning med Hensyn til denne Overbestyrelse.

Det er ud fra disse Synspunkter og alene ud fra disse Synspunkter, at disse Forslag er udformede, og derfor kan jeg ikke slutte uden at udtale en beskeden Beklagelse af, at man ikke i højere Grad har ønsket at inklade sig paa en Debat om, hvorvidt der overhovedet var noget brugeligt i disse Forslag.

Justitsministeren (Rytter): Ogsaa jeg beklager, at vi ikke har kunnet opnaa Enighed i Udvalget, men jeg er ligesom den ærede sidste Taler klar over, at hvis han havde været til Stede i det Udvalgs-møde, fra hvilket en ond Skæbne holdt ham borte, vilde det være lykkedes. Det ærede Medlem fremhævede rigtigt Forskellen mellem det mundtlige og det skriftlige, og jeg er overbevist om, at han ligesom Udvalget i øvrigt vilde være blevet overbevist af de mundtlig anførte Grunde. Grunden til, at Flertallet har taget det Standpunkt, som det har, og at Ministeren ikke har kunnet tiltræde Mindretallets Ændringsforslag, er tydeligt og klart denne, at man kan ikke i en Lov foreskrive Ministeren, hvem han skal vælge til Embedsmænd. Det er Ministeren, der har det fulde Ansvar for, hvorledes denne nye Ordning føres ud i Livet, og saa manglede det blot, at et politisk Parti forud kunde sige til Ministeren: Den Mand eller en af de to eller tre Mænd skal du tage, men i øvrigt har du Ansvaret for alle de Fædæser, der begaaes i Fremtiden. Det lader sig ikke gøre, Lovgivningsmagten kan ikke gribe ind paa dette Omraade, Ministeren maa have det fulde Ansvar, men saa maa han ogsaa have Handlefrihed.

Det ærede Medlem udtalte, at Egen-skaber som de af ham omtalte selvfølgelig burde komme i Betragtning. Ja, selvfølgelig, det er et Moment, som maa tages i Betragtning, men alle Selvfølgeligheder skal ikke udtales i Loven. Der kan dog ogsaa fremkomme modstaaende Hensyn. Det maa være Ministeren, som til sin Tid overvejer Spørgsmaalet, og han maa forbeholde sig absolut Handlefrihed i den Henseende.

Det ærede Medlem var inde paa en Kritik af Lovforslaget og udtalte, at det manglede Klarhed, det var en Anke, man kunde rette mod det i Fremtiden. Jeg